

NORGES HØYESTERETT

D O M

avsagt 22. oktober 2020 av Høyesterett i avdeling med

dommer Hilde Indreberg
dommer Bergljot Webster
dommer Aage Thor Falkanger
dommer Ingvald Falch
dommer Borgar Høgetveit Berg

HR-2020-2017-A, (sak nr. 20-030257SIV-HRET)
Anke over Borgarting lagmannsretts dom 17. desember 2019

A (advokat Sverre Lilleng – til prøve)

mot

Staten v/Universitetet i Oslo

(Regjeringsadvokaten
v/advokat Stein-Erik Jahr Dahl)

S T E M M E G I V N I N G

- (1) Dommer **Falch:**

Sakens spørsmål og bakgrunn

- (2) Saken gjelder anvendelsen av arbeidstakeroppfinnelsesloven § 7. Spørsmålet er om en arbeidsgiver har ervervet en arbeidstakers oppfinnelse «på annet grunnlag», slik at arbeidstakeren har krav på godtgjøring.
- (3) A ble ansatt i midlertidig stilling som avdelingsingeniør ved Det odontologiske fakultetet ved Universitetet i Oslo fra 12. juni 2006. Fra 12. september 2006 ble hun ansatt som stipendiat samme sted. I 2007 ble hun tatt opp på doktorgradsstudiet ved fakultetet, og i november 2009 leverte hun doktorgradsavhandlingen. Hun ble tildelt doktorgraden – PhD-graden – i juni 2010. Veiledere var professor Ståle Petter Lyngstadaas og daværende førsteamanuensis, nå professor Janne Elin Reseland.
- (4) A arbeidet med å dyrke beinceller i en vannopløselig cellulosegel, som bærer merkenavnet Histocare. Histocare er utviklet av den svenske professoren Christer Busch og ble produsert av det svenske selskapet Ascendia AB. As veileder, professor Lyngstadaas, hadde fått tilsendt Histocare fra professor Busch for videre forskning på nye anvendelsesområder for gelen.
- (5) Sommeren 2006 observerte A at de beincellene hun arbeidet med, dannet tredimensjonal vekst i gelen. Arbeidet resulterte i én av de tre artiklene som inngikk i doktorgradsarbeidet hennes. Begge veilederne og professor Christer Busch var medforfattere. Funnene ble presentert på en konferanse i København våren 2007.
- (6) Våren 2007 brukte selskapet Ascendia AB teksten i to utkast til denne artikkelen i flere patentsøknader. Patent ble noen år senere meddelt i USA, Japan og Europa. I selskapets søknader er professor Busch alene oppført som oppfinner. Patentbeskyttelsen omfatter et produkt – «osteoblastic cell aggregate», beincelleaggregat – som er egnet til å behandle skadet beinvev, og en fremgangsmåte for å fremstille dette produktet.
- (7) As veiledere hadde løpende kontakt med professor Busch. I e-postutvekslinger dem imellom i desember 2006, som A fikk kopi av, omtales spørsmålet om patentering. Utover i 2007 bisto professor Lyngstadaas det svenske selskapet med patentsøknadene. Jeg kommer nærmere tilbake til dette.
- (8) I 2010 ble A kjent med at hennes arbeider var benyttet i patentsøknader. Hun kontaktet da universitetets ledelse. I svaret fra universitetsdirektøren sies at det ikke er gjort noen oppfinnelse i Norge som gir grunnlag for medopphinderskap for A.

Saksgangen for domstolene

- (9) A saksøkte 27. oktober 2015 Universitetet i Oslo, Ascendia AB og professor Christer Busch ved Oslo tingrett. Søksmålet mot Ascendia AB og Busch ble avvist fra domstolene, se HR-2017-803-U.
- (10) For tingretten fremsatte A endelig påstand mot universitetet om at hun har krav på godtgjøring etter arbeidstakeroppfinnelsesloven, krav på erstatning for økonomisk og ikke-økonomisk tap etter åndsverkloven § 55 og krav på erstatning etter skadeserstatningsloven § 2-1 og § 3-5.
- (11) Oslo tingrett avsa 28. februar 2018 dom, med denne domsslutningen:
- «1. Staten ved Universitetet i Oslo frifinnes.
 2. A betaler, innen to uker fra forkynnelsen av denne dom, 150 000 – etthundreogfemtitusen – kroner i sakskostnader til Staten ved Universitetet i Oslo.»
- (12) Tingretten kom til at A ikke er oppfinner eller medopphinner til den omtalte oppfinnelsen. Hun har derfor ikke krav på godtgjøring etter arbeidstakeroppfinnelsesloven. A har heller ikke krav på erstatning etter åndsverkloven eller skadeserstatningsloven, da retten kom til at professor Lyngstadaas opptrådte som privatperson, ikke som ansatt ved universitetet.
- (13) A anket dommen til Borgarting lagmannsrett. Under saksforberedelsen avsa lagmannsretten kjennelse 8. november 2019, hvor visse krav ble avvist fordi det var anket for sent over dem. Blant dem var krav på «erstatning for tapt godtgjørelse» etter arbeidstakeroppfinnelsesloven § 7.
- (14) Lagmannsretten avsa 17. desember 2019 dom, med denne domsslutningen:
- «1. Anken forkastes.
 2. I sakskostnader for lagmannsretten betaler A 100 000 – etthundretusen – kroner til staten ved Universitetet i Oslo innen 2 – to – uker fra dommen er forkynt.
 3. Hver av partene dekker egne sakskostnader for tingretten.»
- (15) Lagmannsretten kom – i motsetning til tingretten – til at A er medopphinner til den oppfinnelsen Ascendia AB fikk patentbeskyttelse for. Men lagmannsretten kom til at universitetet ikke har ervervet oppfinnelsen fra A, slik at hun av den grunn ikke har krav på godtgjøring fra universitetet etter arbeidstakeroppfinnelsesloven § 7. Retten kom videre til at Ascendia ABs patentsøknader brøt As opphavsrett, og at universitetet hefter for professor Lyngstadaas' uaktsomhet i den forbindelse. Men universitetet ble frifunnet fordi A ikke har tapt noen royaltyinntekter.
- (16) A har anket til Høyesterett. Anken gjelder rettsanvendelsen. Høyesteretts ankeutvalg traff 3. april 2020 denne beslutningen:
- «Anken fremmes til behandling i Høyesterett for så vidt gjelder kravet om godtgjøring etter arbeidstakeroppfinnelsesloven § 7. I medhold av tvisteloven § 30-14 tredje ledd begrenses forhandlingene for Høyesterett slik at det foreløpig

ikke forhandles om andre spørsmål enn spørsmålet om Universitetet i Oslo har ervervet retten til oppfinnelsen 'på annet grunnlag'.

For øvrig tillates ikke anken fremmet for Høyesterett.»

Partenes syn på saken

- (17) Den ankende part – A – har i hovedsak gjort gjeldende:
- (18) Universitetet i Oslo ervervet As oppfinnerrettigheter gjennom den bistand professor Lyngstadaas ga Ascendia AB og professor Busch i forbindelse med selskapets patentsøknader fra sent i 2006 og utover våren 2007, jf. arbeidstakeroppfinnelsesloven § 7.
- (19) Lyngstadaas disponerte da over oppfinnelsen. Dette var A kjent med og aksepterte stilltiende da hun mottok kopi av professorenes e-postutveksling i desember 2006. Universitetet har alternativt ervervet retten til oppfinnelsen gjennom Lyngstadaas' faktiske handlinger i tiden etterpå. Det er rekken av disposisjoner og handlinger fra Lyngstadaas' side som samlet utgjør «ervert» fra universitetets side, herunder at han inngikk en konfidensialitetsavtale med Ascendia AB, noe som hindret As innsyn.
- (20) Professor Lyngstadaas hadde rett, og var i det minste legitimert, til å binde universitetet. Dette lå innenfor hans stillingsfullmakt, og han hadde i hvert fall kombinasjons- eller toleransefullmakt. Lyngstadaas var As veileder, og han var dessuten leder av seksjonen for biomaterialer ved Det odontologiske fakultet.
- (21) Klagebehandlingen ved universitetet i 2010 viser at universitetsdirektøren under enhver omstendighet godkjente universitetets ervert. At universitetet tok feil når det mente at A ikke hadde gjort noen oppfinnelse, er en risiko som ikke kan overføres henne.
- (22) A har fremsatt denne påstanden:
- «1. Anken tas til følge. Det fastslås at vilkåret i arbeidstakeroppfinnelsesloven § 7, 1. ledd 'ervert ... på annet grunnlag' er oppfylt. Lagmannsrettens dom 17.12.2019 oppheves og saken sendes lagmannsretten for fortsatt behandling, jf. tvl. § 29-23.
 2. For det tilfelle at ankende part ikke får medhold i anken:
 - a. A fritas for å erstatningsansvar for statens omkostninger for tingretten, lagmannsretten og Høyesterett, jf. tvl. § 20-2 3. ledd.
 - b. A tilkjennes sakens omkostninger for tingretten og lagmannsretten, jf. tvl. § 30-3 og/eller § 20-4 bokstav c.»
- (23) Ankemotparten – *staten ved Universitetet i Oslo* – har i hovedsak gjort gjeldende:
- (24) For at A skal ha krav på godtgjøring etter arbeidstakeroppfinnelsesloven § 7, må universitetet ha ervervet hennes rett til oppfinnelsen. Dette krever at partene har inngått en avtale, hvilket ikke har skjedd. Ensidede disposisjoner fra universitetets side er ikke tilstrekkelig.

- (25) Universitetet har under enhver omstendighet ikke disponert over oppfinnelsen på en slik måte at dette kan danne grunnlag for erverv.
- (26) Professor Lyngstadaas hadde verken rett eller legitimasjon til å erverve oppfinnelsen på universitetets vegne. Universitetet har heller ikke ervervet oppfinnelsen gjennom universitetsdirektørens svar i As klagesak.
- (27) Universitetet i Oslo har fremsatt denne påstanden:
- «1. Anken forkastes.
 2. Staten v/Universitetet i Oslo tilkjennes sakskostnader for tingretten, lagmannsretten og Høyesterett.»

Mitt syn på saken

- (28) Jeg er kommet til at anken må forkastes. Universitetet i Oslo har etter min mening ikke ervervet As rett til oppfinnelsen.
- (29) Lagmannsretten kom som nevnt til at A er medoppfinner til den oppfinnelsen Ascendia AB fikk patent på. Dette har universitetet bestridt. Høyesteretts ankeutvalg besluttet at det foreløpig ikke skal forhandles over dette spørsmålet. Min omtale av As oppfinnelse eller medoppfinnelse må derfor forstås med forbehold om at Høyesterett ikke tar stilling til spørsmålet.

Tolkningen av arbeidstakeroppfinnelsesloven § 7

- (30) Arbeidstakeroppfinnelsesloven gjelder for patenterbare oppfinnelser som gjøres av arbeidstakere, jf. § 1. I § 3 fastslås at arbeidstakere har samme rett til sine oppfinnelser som andre oppfinnere.
- (31) Paragraf 4 gir arbeidsgiver – på visse vilkår – adgang til å «kreve retten til oppfinnelsen helt eller delvis overført til seg». Arbeidstakeren plikter etter § 5 å melde skriftlig til arbeidsgiveren en oppfinnelse som omfattes av § 4. Vil arbeidsgiveren erverve retten til den, må arbeidstakeren underrettes skriftlig innen fire måneder etter at melding er gitt, jf. § 6. Gjør arbeidsgiveren ikke det, taper arbeidsgiveren adgangen til ensidig å erverve retten til oppfinnelsen. Disse reglene kan fravikes ved avtale, jf. § 2.
- (32) Deretter fremgår det av § 7 første ledd:
- «Erverver en arbeidsgiver i medhold av § 4 eller på annet grunnlag, rett til en oppfinnelse som en arbeidstaker har gjort, har denne, selv om annet måtte være avtalt før oppfinnelsen ble til, krav på rimelig godtgjøring med mindre verdien av den rett arbeidsgiveren har overtatt ikke overstiger hva arbeidstakeren med rimelighet må kunne forutsettes å skulle yte til gjengjeld for den lønn og mulige andre goder som han oppbeholder i tjenesten.»
- (33) Bestemmelsen gir arbeidstakeren krav på «rimelig godtgjøring» dersom arbeidsgiveren erverver retten til en oppfinnelse som arbeidstakeren har gjort. Kravet oppstår både når

arbeidsgiveren erverver retten til oppfinnelsen etter § 4, jf. § 6, og når arbeidsgiveren erverver retten «på annet grunnlag».

- (34) I dette tilfellet har Universitetet i Oslo ikke ervervet retten til As oppfinnelse etter § 4, jf. § 6. A har ikke sendt skriftlig melding etter § 5, og universitetet har ikke gitt skriftlig underretning etter § 6. Spørsmålet er derfor om universitetet har ervervet rett til oppfinnelsen «på annet grunnlag».
- (35) Hvilke andre ervervsgrunnlag bestemmelsen her sikter til, uttrykkes ikke i lovteksten. Av lovforarbeidene fremgår at § 7 anses som lovens «viktigste når det gjelder å verne arbeidstakerens interesser». Dette står i Innstilling til lov om arbeidstakeres oppfinnelser side 28, som er avgitt i 1964 av komiteen som forberedte loven, og som det vises til i Ot.prp. nr. 48 (1966–67) side 9. I innstillingen sies videre:
- «Etter bestemmelsen har arbeidstakeren krav på godtgjøring uansett om annet måtte være avtalt før oppfinnelsen ble til og uansett om arbeidsgiverens rettserverv skjer i medhold av lovens bestemmelser eller på annet grunnlag, d.v.s. i kraft av særlig avtale.»
- (36) Det kan derfor ikke være tvilsomt at en *avtale* mellom arbeidstakeren og arbeidsgiveren kan være et ervervsgrunnlag som gir arbeidstakeren krav på godtgjøring. Jeg utelukker ikke at også andre ervervsgrunnlag kan være aktuelle. Men det ligger i uttrykket «[e]rverver» at det må dreie seg om et grunnlag som gir arbeidsgiveren en rett til selve oppfinnelsen.
- (37) Lagmannsretten har bygget på at arbeidstakeren får krav på godtgjøring dersom «arbeidsgiveren kan sies å ha disponert over oppfinnelsen som om arbeidsgiver hadde rett til det». Jeg er enig i at slike handlinger etter omstendighetene kan gi grunnlag for erverv av rettigheter. Men forutsetningen må være at arbeidstakeren har akseptert eller godkjent arbeidsgiverens erverv, det vil si gitt avkall på sin rett til oppfinnelsen.
- (38) Mangler arbeidstakerens aksept eller godkjennelse, er arbeidsgiverens disponering over oppfinnelsen ikke rettmessig. Dette kan etter omstendighetene gi arbeidstakeren krav på erstatning etter alminnelige erstatningsregler. Erstatning for slike rettskrenkelser er imidlertid ikke hjemlet i arbeidstakeroppfinnelsesloven § 7.
- (39) I et tilfelle som her må det derfor foreligge disposisjoner eller adferd som viser at *begge* parter har bundet seg til å overføre rett til oppfinnelsen fra arbeidstakeren til arbeidsgiveren. Spørsmålet om slik binding foreligger, må avgjøres etter alminnelige avtalerettslige regler.

Anvendelsen av arbeidstakeroppfinnelsesloven § 7

- (40) A har anført at universitetets erverv har skjedd med utgangspunkt i veilederens, professor Lyngstadaas', adferd og disposisjoner fra slutten av 2006 og utover i 2007.
- (41) A kommuniserte sine funn sommeren 2006 til veilederne, som formidlet dem videre til professor Busch. Funnene dannet utgangspunkt for As artikkel- og foredragsutkast, hvor de tre professorene bidro med innspill og ble medforfattere. Etter forutgående kontakt

sendte professor Lyngstadaas 7. desember 2006 en e-post til professor Busch, som A fikk til orientering. E-posten hadde dette innholdet:

«Etter hva jeg forstår vil dere stoppe publisering av resultater fra bruk av Histocare med stamceller inntil dere har avklart patentsituasjonen for produktet.

Vi har *ikke* inngått noen formell avtale om dette, men jeg forstår godt problemstillingen. Likevel vil jeg få presisere at jeg finner det lite tilfredsstillende at vi arbeider, og betaler, frem resultater som dere så vil ha full eiendomsrett over, til og med kontroll over publikasjoner.

Om dette er intensjonen med samarbeidet må [vi] ha på plass en avtale som regulerer dette, samt en form for økonomisk kompensasjon for medgåtte materialer og arbeidstid. Ettersom det er våre teknikker og vår innsats som ligger til grunn for resultatene er det vel også rimelig også å vurdere medforfatterskap på eventuelle patenter, samt avtaler for videre samarbeid (patenteksemplene som må fullføres under prioritetsåret). ...

Vedrørende publisering av resultatene, vil vi gjerne sende inn abstractet som er vedlagt (draft). Abstract frist er i morgen. Konferansen skal holdes media mai 2007, dette gir dere nesten 6 måneder på å få sendt inn patentsøknad, før resultatene i abstractet blir offentliggjort. Det burde være god tid. ...»

- (42) Professor Lyngstadaas viser her at han er kjent med at det svenske selskapet vurderer å søke patent. I så fall må det, sier han, inngås en avtale hvor miljøet i Oslo – «vi» – kompenseres og krediteres. Jeg kan ikke se at Lyngstadaas med dette disponerer over As rettigheter til oppfinnelsen. As taushet kan heller ikke forstås som et samtykke til at universitetet erverver hennes rettigheter. E-posten fremstår som et utspill om å inngå avtale med det svenske selskapet, og noen slik avtale ble ikke inngått.
- (43) Utover vinteren og våren 2007 samarbeidet professor Lyngstadaas med professor Busch og det svenske selskapet om den patentsøknaden selskapet sendte i mai 2007. Han bidro blant annet med innspill til søknaden og sendte også over As artikkelutkast. Lyngstadaas var kjent med at bare Busch ble oppført som oppfinner.
- (44) Dette samarbeidet var A ikke kjent med. Hun kan derfor ikke på den tiden ha bundet seg – verken uttrykkelig, stilltiende eller ved passivitet – til å overføre noen av sine rettigheter til universitetet. Dette illustreres også av at A offentliggjorde resultatene av sin forskning på forskerkonferansen i København våren 2007.
- (45) A har videre vist til at professor Lyngstadaas inngikk en konfidensialitetsavtale med det svenske selskapet i 2008. Avtalen er gjort gjeldende fra juni 2007. Men heller ikke den var A kjent med. Avtalen kan derfor ikke gi noen et grunnlag for å erverve oppfinnerrettighetene hennes.
- (46) Dertil kommer at jeg finner det klart at professor Lyngstadaas, gjennom sine handlinger, ikke kunne binde universitetet. Erverv av rett til As oppfinnelse lå utenfor stillingsfullmakten hans som professor og seksjonsleder ved Det odontologiske fakultet. Her peker jeg særlig på den avtalen A inngikk med universitetet ved ansettelsen. Der fremgår blant annet at Birkeland Innovation AS, et selskap universitetet har opprettet, «skal ... bistå [universitetet] med å overta rettigheter fra arbeidstakere». Det forelå heller ingen toleranse- eller kombinasjonsfullmakt. Universitetets styrende organer hadde ikke

skapt noen «legitimerende» omstendighet som tilsa at professoren kunne inngå avtale om rettigheter til oppfinnelsen på universitetets vegne, se HR-2016-476-A avsnitt 71.

- (47) Universitetet har på denne bakgrunn ikke ervervet As oppfinnerrettigheter i perioden 2006 til 2009.
- (48) I oktober 2010 varslet A universitetet sentralt om at hun hadde funnet et patentdokument på internett som inneholder hennes resultater, figurer og tekst. På spørsmål om hvorfor hun ikke er blitt betalt for den verdiskapningen hun har vært med på, svarer universitetsdirektøren i brev 8. desember 2010:

«Ettersom det ikke ble gjort noen oppfinnelse ved OD v/Avdeling for biomaterialer i ditt prosjekt kan vi ikke se at det er grunnlag for medoppfinnerskap for deg, Lyngstadaas eller Reseland.»

- (49) Det må være klart at universitetet her ikke uttrykker noe ønske om å erverve As oppfinnerrettigheter. Universitetet godkjente heller ikke at de disposisjonene professor Lyngstadaas tidligere hadde foretatt, representerte noe erverv.
- (50) Universitetet har på denne bakgrunn ikke ervervet As rettigheter til oppfinnelsen «på annet grunnlag».

Sakskostnader

- (51) Staten ved Universitetet i Oslo har vunnet saken og har i utgangspunktet krav på erstatning for sine sakskostnader i alle instanser, jf. tvisteloven § 20-2 første ledd.
- (52) A har fremsatt krav om at hun skal få erstattet sine sakskostnader for *tingretten og lagmannsretten* etter § 20-3, fordi hun har fått medhold «av betydning» og «tungtveiende grunner» tilsier det.
- (53) A har ikke vunnet frem med noen av sine krav i noen instans, men hun fikk i lagmannsretten medhold i at hun var medoppfinner til den oppfinnelsen Ascendia AB fikk patent på, og i at opphavsretten hennes var krenket av universitetet. Jeg tar ikke endelig stilling til om dette må anses som «medhold av betydning», og nevner også at det i Høyesterett ikke er forhandlet om medoppfinnerspørsmålet. Mitt syn er at det under enhver omstendighet ikke er tilstrekkelig tungtveiende grunner som tilsier at A bør tilkjennes sakskostnader for underinstansene.
- (54) Terskelen for å få tilkjent sakskostnader etter bestemmelsen er «relativ høy», jf. HR-2018-267-U avsnitt 26 med videre henvisninger. Det skal etter § 20-3 andre punktum legges «særlig vekt på» hvor mye parten har fått medhold. Dette innebærer at terskelen i et tilfelle som her, hvor motparten har vunnet saken, er særlig høy. De velferdsmessige og andre grunner som jeg straks omtaler nærmere, tilsier etter min mening samlet sett ikke at A bør tilkjennes sakskostnader.
- (55) A har også krevd erstattet sine sakskostnader for underinstansene etter tvisteloven § 20-4 bokstav c, idet hun anfører at kostnadene skyldes «motpartens forsømmelser».

Hun har særlig pekt på at en e-post fra Ascendia AB til universitetet i 2015 først ble fremlagt av staten i et prosesskrift til lagmannsretten. I e-posten skriver selskapet blant annet at selve arbeidet som ledet frem til oppfinnelsen, «utførtes på Universitet i Oslo». Selskapet fremsatte også et tilbud om en minnelig løsning. Jeg kan imidlertid ikke se at unnlattelsen av å fremlegge denne e-posten tidligere har ført til at rettergangen har trukket i langdrag på en slik måte at A helt eller delvis bør tilkjennes sakskostnader.

- (56) Spørsmålet er derfor om A bør fritas for å dekke statens sakskostnader for tingretten og lagmannsretten, jf. tvisteloven § 20-2 tredje ledd.
- (57) Lagmannsretten kom til at A i utgangspunktet burde fritas for ansvaret som følge av sakens velferdsmessige betydning for henne og den «betydelig[e] ubalanse» i styrkeforholdet mellom partene, jf. § 20-2 tredje ledd bokstav c. Det ble i tillegg lagt vekt på at A vant frem på enkelte punkter, som jeg nettopp redegjorde for. På den andre siden vektla lagmannsretten at A takket nei til et forlikstilbud som staten fremsatte kort tid før ankeforhandlingene, hvor hun ble tilbudt 100 000 kroner mot å avslutte saken. Lagmannsretten fritok på denne bakgrunn A for ansvaret for statens kostnader i tingretten, men påla henne å dekke 100 000 kroner av kostnadene for lagmannsretten.
- (58) Jeg slutter meg til disse betraktningene og resultatet. I lys av statens anførsler legger jeg til at saken må anses å ha velferdsmessig betydning for A, når den gjelder krav om særskilt godtgjøring, og i tidligere instanser også erstatning, til henne etter regler som er gitt til særlig vern av arbeidstakere.
- (59) Jeg finner etter omstendighetene at disse betraktningene også bør lede til at A fritas for å erstatte statens sakskostnader for *Høyesterett*, jf. § 20-2 tredje ledd. Anken hit har dessuten reist et prinsipielt spørsmål om rekkevidden av arbeidstakeroppfinnelsesloven § 7. Staten ved Universitetet i Oslo vil ha en prejudikatsinteresse i avgjørelsen, noe A ikke vil ha.

Konklusjon

- (60) Anken må etter dette forkastes, noe som også omfatter anken over og innvendingene mot lagmannsrettens sakskostnadsavgjørelse. For *Høyesterett* tilkjennes ikke sakskostnader.

(61) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. Sakskostnader for Høyesterett tilkjennes ikke.

(62) Dommer **Webster:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.

(63) Dommer **Falkanger:** Likeså.

(64) Dommar **Høgetveit Berg:** Det same.

(65) Dommer **Indreberg:** Likeså.

(66) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. Sakskostnader for Høyesterett tilkjennes ikke.